

ת"פ 69087/01/18 - מדינת ישראל נגד מיכאל קורשקוב

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 69087-01-18 מדינת ישראל נ' קורשקוב

בפני
בעניין: כבוד השופט טל לחיאני שהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליבת אזולאי ומתמחה הגב' שגית אמסלם
נגד
המאשימה
מיכאל קורשקוב
ע"י ב"כ עו"ד שלם בשם עו"ד זייצב
הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 08/08/17 בשעה 16:15 או בסמוך לכך, רכב מר ב"ס (להלן: "המתלון") על אופנוע, בצומת הרחובות בני ברית ומנחם בגין באשדוד, כשהוא חובש קסדה. על רקע חשדו של הנאשם כי המתלון נתן מכה למראת רכבו, פנה הנאשם למתלון והורה לו לעצור - והמתלון עשה כן.

משירד הנאשם מרכבו והחל להתקרב למתלון, הוריד המתלון את קסדתו, הניפה לעבר הנאשם, והחל לסגת מפניו. או אז, הכה הנאשם את המתלון באגרופים ובעיטות, לפת את ראשו של המתלון בידו השמאלית, הטה את ראשו כלפי מטה, והכה אותו במכות אגרופ באמצעות אגרופ ידו הימנית. בהמשך למתואר, חבט הנאשם בגבו של המתלון מספר פעמים, ולא חדל ממעשיו על אף הפצרותיו של עובר אורח אשר גם ניסה להדוף את הנאשם מהמתלון בחזהו - וזאת ללא הצלחה.

בהמשך למתואר, חמק המתלון מזרועות הנאשם, ובעת שנסוג - בעט בו הנאשם ברגליו באמצעות רגלו הימנית. משנכנס עובר האורח כחיץ בין הנאשם למתלון, עקף אותו הנאשם והחל להכות בשנית את המתלון בכך שבעט ברגלו השמאלית, הפילו ארצה והתיישב על גבו.

רק משהגיע למקום עובר אורח נוסף אשר פנה לנאשם - חדל הנאשם מלהכות את המתלונן.

כתוצאה מהמתואר נגרמו למתלונן סימני שפשוף במרפק ימין, המטומה בצד ימין של הראש, המטומה במותן שמאל ושפשוף ברגל ימין.

תסקיר שירות המבחן

3. כעולה מתסקירי שירות המבחן הנאשם בן 29, נעדר עבר פלילי, רווק המצוי בזוגיות, יליד ברית המועצות לשעבר, עלה ארצה בשנת 1999. הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי, סיים 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי מלא והשתלב בעולם התעסוקה.

הנאשם הודה בביצוע העבירה כמתואר בכתב האישום המתוקן, אולם תאר השתלשלות אירועים הקודמת לתקיפה לפיה המתלונן הכה במראת הרכב בכוונה ובהתרסה, וכן תקף אותו באמצעות הקסדה שהייתה ברשותו. הנאשם הביע חרטה על מעשיו וטען כי אלו חריגים להתנהלותו, התקשה להסביר את עוצמת תגובתו כלפי המתלונן, והודה כי תגובתו הייתה בלתי הולמת ונבעה מאובדן שליטה שלו. לטענת הנאשם, לאחר האירוע שב לסבול מהתקפי חרדה ומחשבות טורדניות והומלץ לו ליטול טיפול תרופתי.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בהתנהלות החריגה לאורחות חייו של הנאשם ובנאשם אשר משקיע מאמצים בטיפול, באיזון מצבו הרגשי ובתפקוד תקין, אולם אף מכך שהנאשם איננו מודע לחומרת מעשיו ומתקשה לבטא אמפטיה כלפי קורבן העבירה.

במהלך הקשר הטיפולי של הנאשם עם שירות המבחן, הוא הקפיד לקיים קשר קבוע והשתלב בקבוצה טיפולית. מדיווח מנחי הקבוצה עלה כי הנאשם הקפיד להתייבב לכל המפגשים, יצר יחסים בינאישיים חיוביים, שיתף בפרטי האירוע ועלה רושם כי נכון להתבוננות פנימית בנסיבות שהובילו לתגובתו התוקפנית באירוע העבירה. עוד ניכר כי הנאשם הפנים את חומרת העבירה ואת הנזק שגרם מתלונן, והחל לבחון את אחריותו ואת המניעים להתנהלותו והאלטרנטיבות הקיימות במצב מסוג זה.

הנאשם הביע רצון להמשיך להשתלב בהליך הטיפולי, הביע שביעות רצון מהשתלבותו בקבוצה, ושיתף כי ממשיך בעבודתו, במעקב הפסיכיאטרי ובטיפול התרופתי אשר נוטל.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצוי בתהליך חיובי, מגלה אחריות למעשיו, מפנים חומרת הנזקים ופתוח לרכישת כלים להתנהגות מקדמת, וניכר כי משקיע מאמצים בטיפול, באיזון מצבו הרגשי ובתפקוד תקין.

עוד התרשם שירות המבחן כי בשל ההליך בו שולב הנאשם חלה הפחתה ברמת הסיכון במצבו, וכי כיום קיימת רמת סיכון נמוכה למעורבות חוזרת בהתנהגות אלימה, וכי במידה ויפעל באופן אלים - חומרת הפגיעה צפויה להיות בינונית.

לאור המפורט המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה, וכן על הטלת של"צ בהיקף של 160 שעות.

באשר לסוגיית אי ההרשעה, לאור רישיון התיווך בו מחזיק הנאשם והצהרתו כי מעוניין לשוב ולעסוק בתחום בעתיד, כשהרשעה בדין תפגע ביכולתו לעסוק בתחום זה, ולאור היעדר עבר פלילי והערכתם כי התגייס להליך טיפולי באופן שמפחית מידת הסיכון - הומלץ לשקול בחיוב ביטול הרשעתו בדין.

טיעוני הצדדים

6. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר בעבודות שירות ל- 18 חודשי מאסר בפועל. בטיעוניה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה ולנזק שנגרם למתלונן. בשל העדר עבר, לקיחת אחריות, שיתוף פעולה עם גורמי הטיפול ולאור תוכן התסקיר, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם ענישה ברף התחתון של המתחם ולהסתפק ב- 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי והתחייבות.

7. ב"כ הנאשם עתרה לאמץ באופן מלא המלצת שירות המבחן.

לטענת ב"כ הנאשם, מתחם העבירה במקרה זה הוא מספר חודשי מאסר מותנה.

ב"כ הנאשם טענה כי העבירה בוצעה ללא תכנון מוקדם, על רקע מצבו הנפשי של הנאשם, כשהנזק שנגרם למתלונן אינו מהחמורים וכי בערב האירוע הנאשם אף אוים על ידי המתלונן.

ב"כ הנאשם עתרה כי לאור העדר עבר, ניהול אורח חיים נורמטיבי בעיקרו לאורך השנים, מצבו הנפשי של הנאשם, ההליך הטיפולי המשמעותי שעבר והנזק הקונקרטי שעשוי להיגרם באם יורשע, יסטה בית המשפט לקולא ממתחם העונש ההולם, ויורה על ביטול הרשעתו של הנאשם בדין ויסתפק בענישה בדמות צו מבחן וצו של"צ.

שאלת ההרשעה

8. כידוע, ככלל, נאשם בגיר אשר מודה בביצוע עבירה מורשע בדין. הרשעת נאשם בעבירה פלילית נועדה להעביר מסר להתרעת הציבור ולהרתעתו האישית באמצעות מתן גמול עונשי. רק במקרים חריגים, בהם יוכח כי הנזק שנגרם לנאשם מההרשעה גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדין עם הנאשם, דהיינו, כאשר לא מתקיים יחס סביר בין הנזק שצפוי לנאשם מן ההרשעה לחומרת העבירה, ניתן להימנע מהרשעת הנאשם.

(ראו: רע"פ 3852/14 זיסמן ואח' נגד מדינת ישראל (18/8/14))

9. בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21/8/1997) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ויגרם נזק קונקרטי בתעסוקתו.

הימנעות מהרשעה תוך עריכת איזון בין שני השיקולים המרכזיים - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר רק במקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

10. במקרה המונח לפני שוכנעתי כי הנאשם לא עומד בתנאים להימנעות מהרשעה ואנמק.

11. העבירה ונסיבות ביצועה -

הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהעבירה אשר ביצע הנאשם הם שמירה על כבוד האדם, והזכות לשלמות הגוף, לביטחון האישי ולשלווה.

במקרה זה, יש לשקול מחד גיסא את העובדה שמדובר באירוע לא מתוכנן ובהיעדר מערכת יחסים קודמת בין הנאשם למתלונן, וכן את הרקע הנפשי של הנאשם בשילוב הפניית הקסדה כלפיו על ידי המתלונן אשר יתכן והשפיעו על מעשי העבירות. עם זאת, מאידך גיסא, יש להסב תשומת הלב לאלימות אשר הופנתה כלפי המתלונן אשר איננה מהרף הנמוך, ולעובדה כי הנאשם לא הסתפק במעשה אלימות אחד אלא תקף פעם אחר פעם את המתלונן, כמפורט, ואף התערבות של עובר אורח לא הובילה להפסקת המעשים. כמו כן, יש להסב תשומת הלב לכך שמעשי הנאשם הובילו לחבלות בגופו של הנאשם, והיו עלולים לגרום לנזקים חמורים יותר.

מהמפורט שוכנעתי כי נוכח העבירה ונסיבותיה, ניתן להימנע מהרשעה בגין ביצוע העבירה העומדת בבסיס כתב אישום זה רק במקרים קיצוניים בהם תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

12. בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן ייגרם לנאשם נזק בעתיד.

(ראו: רע"פ 9118/12 פריגין נגד מדינת ישראל)

נטל הבאת הראיות להוכחת קיומו של נזק קונקרטי מוטל על ההגנה.

במקרה זה הציגה ב"כ הנאשם מסמך המעיד כי לנאשם רישיון תיווך במקרקעין.

רע"פ 3224/19 אביב נגד מדינת ישראל (28/05/19) (להלן: "רע"פ אביב") עסק בעניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים, תקיפה סתם, החזקת סמים לצריכה עצמית, והתנהגות פרועה במקום ציבורי, אשר עבר את מבחני ההסמכה לתיווך במקרקעין ועמד לפני הגשת הבקשה לקבל רישיון תיווך במקרקעין. לאחר שחזר בית המשפט העליון על ההלכות המפורטות לעיל לעניין סוגיית אי ההרשעה, קבע כי במקרה זה לא הוכח נזק קונקרטי. בית המשפט הסביר כי זאת מאחר וגם אם יורשע הנאשם, עדיין נתון לרשות המנהלית שיקול הדעת האם להעניק לנאשם רישיון תיווך, וזאת בהתאם ללשון סעיף 5(א)(4) לחוק המתווכים במקרקעין, תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המתווכים") לפיו לרשם

הסמכות לקבוע האם בגין הרשעת נאשם בעבירה אשר "מפאת מהותה, חומרתה ונסיבותיה אין הוא ראוי לשמש מתווך במקרקעין". בית המשפט הוסיף והסביר כי קבלת טענת ב"כ הנאשם, לפיה כאשר נתון לרשות המינהלית שיקול דעת האם להעניק רישיון מתקיימת דרישת הנזק הקונקרטי כך שיש לוותר על ההרשעה - תאיין את התכלית שבבסיס הוראות החוק המאפשרות לרשויות להחליט האם ראוי שהרשעה זו או אחרת בפלילים תמנע מאותו אדם לעסוק בעיסוק או במשלח יד מסוימים.

בדרך של קל וחומר ניתן להסיק אף למקרה המונח לפניי, הגם שעסקינן במי שהוא בעל רישיון לתיווך ואנמק.

סעיף 14א לחוק המתווכים מגדיר מהי עבירת משמעת על פי חוק זה וקובע כך:

"מתווך במקרקעין שעשה אחד מאלה, עבר עבירת משמעת:

...

(5) הורשע בפסק דין סופי, בין בישראל ובין מחוץ לישראל, בעבירה שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לעסוק בתיווך במקרקעין;

"...

סעיפים 14יט(א) ו-14כ(א) לחוק המתווכים קובעים מהן סמכויות ועדת המשמעת לאחר שזו מצאה כי הנקבל עבר עבירת משמעת, ובין היתר נקבע כי רשאית היא לנקוט באמצעים הבאים: התראה, נזיפה, קנס, התליית הרישיון לתקופה קצובה שלא תעלה על שלוש שנים, או ביטול הרישיון, וכן הטלת קנס או התליית רישיון על תנאי.

מסעיפי חוק אלה נלמד כי לועדת המשמעת נתון שיקול הדעת לקבוע לא רק האם מהות העבירה, חומרתה ונסיבותיה מעידים כי לא ראוי שמי שהורשע בה יעסוק בתיווך, אלא אף כי עומדים בפניהם מגוון אמצעים שבהם רשאים לנקוט במידה ויקבעו כי אכן נעברה עבירת משמעת.

משמע, שיקול הדעת העומד לרשות הועדה אף רחב יותר מזה שמפורט ברע"פ אביב, כמפורט לעיל.

נוסף על המפורט, **סעיף 14יא(א) לחוק המתווכים** קובע כי "מיום 7.4.2013 תיקון מס' 7ס"ח תשע"ב מס' 2378 מיום 7.8.2012 עמ' 661 (ה"ח 471) הוספת סעיף 14יטהתובע לפני ועדת המשמעת יהיה עורך דין שהיועץ המשפטי לממשלה הסמיכו לכך", וסעיף קטן (ה) קובע כי: "ראה תובע, בין על יסוד תלונה שהתבררה, בין על יסוד פסק דין שניתן על ידי בית משפט ובין בכל דרך אחרת, כי יש ראיות לכאורה שמתווך במקרקעין עבר עבירת משמעת, יגיש נגדו קובלנה לוועדת המשמעת, זולת אם סבר שנסיונות העניין בכללותן אינן מתאימות להגשת קובלנה כאמור, ויודיע על הגשתה לנקבל."

מסעיפים אלה נלמד כי אף לתובע קיים שיקול דעת האם נסיבות אותו עניין בכללותן מתאימות להגשת קובלנה בעניינו של נאשם כאמור.

משמע, שיקול הדעת במקרה המונח לפניי הוא כפול - נתון גם בידי התובע אשר הוסמך לכך, וגם בשלב שני, לועדת המשמעת, וכי אף במקרה בו יקבע כי אכן נעברה עבירת משמעת - לא בהכרח יבוטל רישיונו של הנקבל.

כמו כן, מובן שבדיון לפני ועדת המשמעת, כמפורט בסעיף 14 **לחוק המתווכים** ניתנת לנקבל הזדמנות "**להשמיע את טענותיו, להביא ראיות, להעיד עדים ולחקור כל עד שהתייצב לפני ועדת המשמעת**".

מכל המפורט שוכנעתי כי במקרה זה הנאשם לא עומד בתנאים להימנעות מהרשעה, וזאת מאחר ולא הוכח נזק קונקרטי, ומאחר ו"ויתור" על הרשעתו בשל הנזק שיתכן שיגרם לו, יאיין כאמור את התכלית שבבסיס הוראות חוק המתווכים המאפשרות לרשויות להחליט האם ראוי שהרשעה זו או אחרת בפלילים תמנע מאדם לעסוק בעיסוק או במשלח יד מסוימים.

מעבר למפורט לעיל, אל לנו לשכוח כי כיום הנאשם אינו עוסק כלל בתיווך במקרקעין אלא כשכיר במפעל שלא נטען כי יתכן ויפוטרו במידה ויורשע.

בשולי הדברים יצוין כי עיינתי בפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם לעניין סוגיית אי ההרשעה, אולם מאחר והפסיקה אשר הוגשה ניתנה על ידי בתי משפט השלום, לא מצאתי לנכון להקיש מעניינם לעניין המובא לפניי, וזאת ביתר שאת נוכח קביעותיו של **פס"ד אביב** אשר ניתן אך לאחרונה.

קביעת מתחם העונש ההולם:

13. תיקון 113 לחוק העונשין קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון יקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על שלום הציבור, ובשלב השלישי יגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

14. כתב האישום מתאר אירוע אחד ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

15. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם **לעקרון ההלימה**. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

16. הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהעבירה עליה נותן הנאשם את הדין פורטו לעיל.

17. אין מחלוקת כי העבירה עליה נותן הנאשם את הדין היא עבירה חמורה.

בע"פ **10538/09 מלקוניאן נגד מדינת ישראל (22/07/10)** נאמר ביחס לעבירות מסוג זה כי: "מעשיו של המערער הינם חמורים וקשים. בצדק השליך בית המשפט המחוזי ממעשיו של המערער על התופעה החברתית הקשה לה אנו עדים כי תגובה, אמירה או מענה של אדם שאינה משביעה רצון אם זה בחצר הבניין, בכביש או בחנות יכולה להוביל לאלימות קשה ובלתי נסבלת. תופעה זו מערערת באופן מוחשי את תחושת הביטחון הבסיסית וזורה אימה ופחד. על כן, שב וחזר בית משפט זה על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה שתעביר מסר חד וברור כי אלימות אינה פתרון, ואף אם אדם נקלע לסיטואציה מתסכלת או מרגיזה אינו יכול להביא לפתרונה באמצעות כוח הזרוע".

18. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן בגין העבירה עליה נותן הנאשם את הדין מובילה למסקנה כי **הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני**, וזאת נוכח היעדר תכנון והיכרות מוקדמת בין הנאשם למתלונן, וכן הפניית הקסדה מצד המתלונן והשפעתה האפשרית על הנאשם בשל מצבו, אל מול מעשי האלימות אשר ביצע הנאשם כנגד המתלונן, פעם אחר פעם, ולא שעה אף לניסיונות הפסקת המעשים מצד עובר אורח, החבלות שנגרמו למתלונן, והנזק אשר היה עלול להיגרם ממעשי אלימות אלה.

19. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בגין העבירה עליה נותן הנאשם את הדין מעלה כי קיים מנעד רחב של ענישה:

א. ברע"פ **694/09 לוינגד מדינת ישראל (03/06/09)** נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם, הסגת גבול פלילית, והיזק לרכוש במזיד, וזאת לאחר שניגש לרכבו של המתלונן, פתח את דלתו ללא רשות וחבט בו, הוציא ובכוח מהרכב, משך אותו והמשיך לחבט בו. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלונן דימומים מהאף, שריטות מתחת לעין שמאל, חולצתו הוכתמה בדם ונקרעה והוא איבד את הכרתו. בהמשך, למתואר התעוררה מתלונן, נכנס בחזרה לרכבו והזעיק משטרה, אולם המבקשה משיך לתקוף אותו ובכך שירקע לו, וזאת אף לאחר שהגיעו שוטרים למקום. בית משפט השלום בתל אביב - יפו גזר על הנאשם, בין היתר, 5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות הערעור.

ב. ברע"פ **1402/15 טלי נגד מדינת ישראל (04/03/15)** נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לאחר שגרם לחבלות בזרוע ימין של המתלוננת. בית משפט השלום בתל אביב - יפו הטיל על הנאשם, בין היתר, מאסרים מותנים, כפי שעתרה ב"כ המאשימה, וזאת לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, מצבו הרפואי והיעדר עבר פלילי. גזר הדין אושר בבית המשפט המחוזי ואף בבית המשפט העליון.

ג. בעפ"ג (ת"א) **32560-10-14 מדינת ישראל נ' בלס (18/03/15)** התקבל ערעורה של המדינה, בעניינו של נאשם אשר הורשע בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וזאת לאחר שהתכופף לעבר

חלון רכבו של המתלונן, בעוד זה יושב ברכבו, והיכה אותו בפניו. כתוצאה מהמתואר נגרמו למתלונן כאב ראש ותזוזה של שיניים. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם מאסר מותנה וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר, והטיל על הנאשם 2 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית.

ד. **עפ"ג (מרכז) 33047-04-14 נחום נ' מדינת ישראל (08/07/14)** נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וזאת לאחר שהיכה בחלון רכבו של המתלונן, נופף לעבר פניו בצרור מפתחות, השליך אבן על רכבו, ולאחר מכן היכה את המתלונן באמצעות מקל וגרם לו חתך במצח, שהצריך טיפול רפואי. בית המשפט קמא קבע מתחם עונש ההולם נע ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי קבע כי בית משפט קמא שקל את כלל השיקולים הרלוונטיים במקרה זה, וכי צדק כשלא אימץ המלצת שירות המבחן להטלת של"צ.

ה. **בת"פ (ראשל"צ) 15223-01-12 מדינת ישראל נגד אברהמי (03/01/13)** הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש אשר הובילה לכך שלמתלונן נגרמה המטומה בעין. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 3-12 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם הוטלו, בין היתר, 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

20. באשר לת"פ **41266-06-15 מדינת ישראל נגד אנופרייב ואח' (16/05/18)** אליו הפנתה ב"כ הנאשם בטענה כי בגין עבירה דומה אשר כתוצאה ממנה נגרם נזק משמעותי יותר למתלונן נגזר על נאשם 3 מאסר מותנה, יש לציין כי עיון בגזר הדין זה מעלה כי בית המשפט קבע כי חלקם של נאשמים 2 ו-3 היה קטן מזה של נאשם 1 אשר הכה בפניו של המתלונן פעם אחת. לא ברור מה חלקו של כל אחד מהנשנים מאחר ואך צוין כי אחד מהם, שזהותו אינה ידועה, "היכה" את המתלונן, אך ברי כי החלק אשר יוחס להם קל ממכה אחת בפנים שיוחסה לנאשם 1, ובוודאי שבמקרה זה אין מדובר במסכת אלימה כפי שמתואר בכתב האישום בו הודה הנאשם העומד לפניו. כמו כן, יש לציין כי על נאשם 1 הוטלו בגין מעשה ההכאה בפני המתלונן, בין היתר, 9 חודשי מאסר בפועל ועל נאשם 2 הוטלו 4 חודשי מאסר בפועל, ואך בעניינו של נאשם 3, בגין הליך טיפולי בו השתלב היטב והמלצת שירות המבחן להטלת של"צ וצו מבחן - הטיל בית המשפט 6 חודשי מאסר מותנה.

21. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה **(סעיף 40 ט' לחוק)**, פורטו לעיל.

22. בהתאם ל**תיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג')**, מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה עליה נותן הנאשם את הדין נע בין מאסר קצר בפועל אשר יכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

23. **סטייה מהמתחם** - במקרה דנן, שוכנעתי כי קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לקולא, ואנמק:

בהתאם להוראת סעיף 40ד(א) לחוק, במידה ובית המשפט "מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומי..."

במקרה דנן, כמפורט לעיל, מדובר בנאשם צעיר, אשר סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, התגייס ושירת כלוחם בחיל ההנדסה, שירת כ-6 שנים במילואים עד ששוחרר, הוציא רישיון תיווך במקרקעין, ומשולב היטב בתעסוקה.

כמו כן, הנאשם נעדר עבר פלילי ולא תלויים כנגדו תיקי מב"ד נוספים, הוא הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ולקח אחריות על מעשיו.

יצוין עוד כי מהמסמכים הרפואיים אשר הוגשו מטעם ההגנה עולה כי הנאשם סובל מהפרעת אישיות מעורבת אשר הובילה להפרעת הסתגלות כרונית, וכי בעבר סבל מחרדות ומחשבות טורדניות וטופל תרופתית.

שירות המבחן התרשם כאמור כי מעשי העבירה אשר ביצע הנאשם חריגים להתנהלותו ולאורחות חייו של הנאשם, וכי הנאשם משקיע מאמצים בטיפול, באיזון מצבו הרגשי ובתפקוד תקין. הנאשם השתלב בקבוצה בתחום האלימות, התייצב לכל המפגשים, יצר יחסים בינאישיים חיוביים, שיתף בפרטי האירוע, וניכר כי הפנים את חומרת העבירה ואת הנזק שגרם, והחל לבחון את אחריותו, את המניעים להתנהלותו ואת האלטרנטיבות להתנהגות זו.

שירות המבחן אף התרשם כי בשל ההליך בו שולב הנאשם חלה הפחתה ברמת הסיכון במצבו, וכי כיום קיימת רמת סיכון נמוכה למעורבות חוזרת בהתנהגות אלימה. משכך, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה, ועל הטלת של"צ בהיקף של 160 שעות, ואף המליץ להימנע מהרשעת הנאשם.

24. במצב דברים זה, נוכח חומרת העבירה ונסיבות ביצועה מחד גיסא, ומאידך גיסא נוכח המפורט לעניין סיכויי שיקומו של הנאשם, אני סבורה כי ניתן לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם, ולהסתפק בענישה בדמות מאסר מותנה לצד ענישה נלווית שתכלול אף צו מבחן.

25. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין.

2. הנאשם ישלם למתלונן (ע"ת 3) פיצוי בסך 2500 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט תוך 90 יום מהיום והמזכירות תעבירו למתלונן.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

3. מעמידה הנאשם, בהסכמתו, תחת צו מבחן למשך שנה מהיום.

מובהר לנאשם השלכות אי עמידה בצו המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ט, 15 ספטמבר 2019, בנוכחות הצדדים.